

III

Det blev først den næste Morgen, at Hansine fik Frimodighed til med tilstrækkelig Styrke at fremsætte sit Forlangende om, at Doktoren skulde hentes. Emanuel blev i første Øjeblik næsten vred. Han bebrejdede hende — som saa ofte før — hendes Bekymringsfuldhed, hendes Svaghed i Troen paa Forsynets Miskundhed og hendes Tilbøjelighed til at søge sin Trøst i allehaande Menneskepaafund istedetfor tillidsfuldt at lægge alt i Guds naaderige Hænder. Han talte saa indtrængende til hende, saa varm af Troes-Iver og i et saa bedrøvet Tonefald, at hun tilsidst følte sig ganske skyldbetyngtet og begyndte at græde.

Men ved Synet af hendes Taarer formildedes han øjeblikkelig. Han gik hen for at kysse hende paa Panden, men gjorde hermed kun ondt værre, saa hun vendte sig bort under en modløs Hulken. Han stod ganske overrasket. Han var ikke vant til at se hende saaledes lade sig overvælde af sine Følelser. Han havde ikke set hende græde siden hint Øjeblik paa deres Forlovelsesaften, da hun ufrivilligt havde aabenbaret ham sin Kærlighed, — og Erindringen om denne lykkelige Stund gjorde ham nu saa bevæget, at han selv fik Taarer i Øjnene og angergiven bøjede sig ned og klappede hendes Haar og vaade Kind.

„Min kære, — kære Ven! Havde jeg vidst, at mine Ord kunde gaa dig saa nær til Hjertet, havde jeg sandelig ikke sagt dem. Jeg mente det ikke saa slemt. Du veed jo ogsaa nok — ikke sandt? — at naar du virkelig troer, at det kan være dig til nogen Beroligelse at høre Doktor Hassings Mening, kunde det aldrig falde mig ind for Alvor at modsætte mig det. Jeg vil straks gaa ud til Niels og bede ham spænde for. Saa kan vi have Doktoren her allerede i Formiddag.“

... Da Hansine et Kvarters Tid efter hørte Vognen